

קבוע לדיון ביום ט' בחודש כסלו תשס"ח (19.11.07) בשעה 12:00

XXXXXXXXXXXXXXXXX ת.ז. XXXXXXXXXXXXXXX
 ע"י ב"כ עוה"ד מאיר הפלר ו/או
 מירב פלח-לב ו/או איתי הפלר
 מדרך העצמאות 57, חיפה
 טל' 04-8521343 פקס' 04-8538003
hoeflerm@netvision.net.il

בעניין:

המשיב

- נ ג ד -

XXXXXXXXXXXXXXXXX ת.ז. XXXXXXXXXXXXXXX
 ע"י ב"כ עוה"ד אלון קרפ
 מרח' מוריה 68, חיפה
 טל' 8112933 פקס' 8343111

המערער

תגובה מטעם המשיב לערעור

המשיב מתכבד להגיש תגובתו להודעת הערעור, אשר הגישה המערערת על פסק דינו של בית הדין האיזורי בחיפה מיום 17.6.07 (להלן "פסק הדין").

להלן הדברים:

1. כל הנאמר והנטען בהודעת הערעור מוכחש בזאת.
2. המערערת מנסה כעת, כפי שניסתה מזלה בפני בית דין קמא, לבטל הסכם גירושין אשר קיבל תוקף של פסק דין של גירושין ביום 30.7.2000 (להלן "פסק דין הגירושין").
3. פסק דין הגירושין ניתן ע"י אב"ד אברהם אטלס זצ"ל, לאחר שהצדדים הצהירו בפניו כי קראו תוכן ההסכם ולאחר שאב"ד אף הוסיף הערות בכתב ידו.
4. רק לאחר חלוף שש שנים, מצאה לנכון המערערת לפנות לבית הדין להגיש תביעה לביטול פסק דין הגירושין. טענה היא בפני בית דין קמא כי רק כעת התאפשר בידיה להגיש תביעה וזאת בשל מצבה הכלכלי/הנפשי לא אומתו בראיה כלשהי.

5. השיהוי הרב בהגשת התביעה יש בו בכדי ללמד על אמיתות התובענה.
6. הערעור חוזר, רובו ככולו, על הטענות שהועלו בתביעה. טענות לעניין היות פסק דין הגירושין בלתי סביר וזאת כי המערערת וויתרה בו על כל רכוש. שוב משמיטה המערערת חלקים מהותיים, לעניין כיסוי חובותיה הרבים (שנוצרו מהפעלה כושלת של חנותה) ע"י המשיב, הותרת תכשיטים בשווי של 200,000 ש"ח בבעלותה, הותרת מלאי החנות בשווי של כ – 200,000 ש"ח שנוטר בבעלותה, הותרת רכב בבעלותה ועוד. מוערך כי הרכוש שנוטר בידיה הינו כחצי מליון ש"ח לפחות. האם זהו וויתור והותרתה לא כלום?
7. שוב מפריזה המערערת בתיאוריה לעניין "מעשה הנבלה" שנעשה לה ו/או הסכומים שכביכול וויתרה עליהם (עשרה מליון ש"ח !). הכל מכל ללא בדל ראיה.
8. כבר עתה יצוין כי הדיון אשר נערך בפני בית דין קמא, נערך בצורה בה ניתן למערערת ולבא כוחה לומר דבריהם שלא בדרך של חקירה אמיתית ע"י הח"מ (כך גם לא נחקרו המצהירים הנוספים מטעם המערערת). הדיון נערך בצורה חופשית כאשר לכל צד ניתנה האפשרות לומר דבריו. היינו בית דין קמא שמע היטב את הצדדים טרם הכריע כפי שהכריע בפסק הדין.
9. כך גם הגישה מערערת מסמכים רבים, לרבות תצהירים, וזאת בחריגה בוטה מההיתר אשר ניתן לה ע"י בית דין קמא. היינו בפני בית דין קמא הוצגה גרסתה של המערערת, כאשר למשיב לא ניתנה האפשרות להפריכה בחקירה נגדית; ולמרות זאת פסק בית דין קמא כפי שפסק.
10. יש לזכור כי על המשיבה היה מוטל נטל כפול בתביעתה – הרי פסק דין הגירושין הינו פסק דין המאשר הסכם בין הצדדים ולכן על המבקש לבטלו צריך ראשית להראות פגמים בכריתתו ולאחר מכן להראות פגמים שנפלו בפסק הדין עצמו. המערערת לא הראתה כל ראיה לכך או לכך.
11. פסק הדין של בית דין קמא מנתח בצורה יפה ונאה את האפשרות לביטול הסכם גירושין ובמקרה שלנו את פסק דין הגירושין. כבוד אב"ד שחור דן בסוגיית האנוס. בצורה בהירה הוא מסביר כי המערערת לא הוכיחה כי היתה אנוסה (אשר בהתאם להלכה מדובר בהפעלת איומים ו/או אלימות של ממש – דבר שלא נטען ע"י המערערת). וכי גם אם היתה מוכיחה זאת הרי ממילא ההסכם הינו במכר ולא במתנה (וזאת כי ניתנה תמורה, אם החופש מהנישואין ואם התחייבויות כספיות שהמשיב לקח על עצמו) ולכן בלתי ניתן לבטלו. ראה עמ' 4 – 5 לפסק הדין. כך גם כב' אב"ד מפנה למקורות לפיהם החותם על שטר או מסמך, חזקה עליו לקיימו, גם אם לא קראו.

12. כב' הרב מרווה שב וחוזר לעובדה כי המערערת לא הוכיחה כי בעת החתימה מצבה הנפשי היה קשה עד כדי אי הבנת הסכם הגירושין. כמו כן חוזר הוא על החזקה של הבנת מסמך שאדם חותם עליו, גם אם לא קראו. לעניין אונס, מסביר כב' הרב בצורה נאה כי על הטוען לכך ליתן מודעה עובר לנתינת המתנה (ראה עמ' 7 לפסק הדין), מודעה אשר לא ניתנה ע"י המערערת. לעניין טענת ההטעיה, ייאמר כי ממילא נדמה כי טענה זו מהווה סתירה של טענת האונס. הרי אם המערערת טוענת כי נאנסה לחתום על ההסכם, הרי איננה היכולה לטעון כי הוטעתה לחשוב כי ההסכם הינו פיקטיבי – שתי הטענות לא יכולות לעמוד להן יחדיו.

13. כב' הרב נהרי מנמק נאה כי הצדדים, לרבות המערערת עצמה, קיימו ההסכם ולכן אין היא יכולה לחזור בה כעת ולטעון כנגד תוקפו. כב' הרב נהרי אף מפנה להלכה לעניין השיהוי הרב בהגשת התביעה ולכך שהמערערת לא נתנה כל הסבר ראוי וסביר לשיהוי זה. וכדבריו: "ומשכך יש לראות זאת כריעותה ואומדנא שדבריה אינם כנים ולכל הפחות מצריכים בדיקה וחקירה ומשנה זהירות בכדי לעמוד על טיבה של תביעה זו". ראה עמ' 9 לפסק הדין.

14. כב' אב"ד מסכם את פסק הדין בדיון קצר נוסף ומעלה את עניין הבנת המערערת כי הנישואין הסתיימו עוד טרם החתימה על ההסכם ולכן כל טענה להטעיה חסרת בסיס היא. המערערת לא הכחישה כי היחסים בין הצדדים עוד טרם הגירושין לא היו תקינים (ראה עמ' 2 לפרוטוקול מיום 26.9.06 בו מודה המערערת כי שנה ורבע לפני הגירושין לא תיפקדו כבעל ואישה), כך גם לא הכחישה כי שהייתה בבית שלושה חודשים לאחר ההסכם נעשתה ללא כל יחסי בעל-אישה ו/או זוגיות כלשהי. היינו המערערת ידעה כי פניהם לגירושין ולא יכולה לטעון אחרת כעת (כפי שאב"ד רושם בעמ' 10 לפסק הדין: "כיום היא מנסה לבטל את ההסכם בכל טיעון שרק ניתן").

15. המערערת מסווה את העובדה כי בית דין קמא פתח בפניה פתח רחב בהרבה מאשר היה עליו לפתוח. כך בדיון הראשון בפניו (26.9.06) ביקש בית הדין כי המערערת תגיש אסמכתאות הלכתיות בלבד וזאת בהמשך להוראת בית הדין בתיק אותו פתחה המערערת בשנת 2001, אולם לא המשיכה להליכים בו. במקום אסמכתאות הלכתיות לעניין טענתה ההלכתית כביכול (והיחידה) של מחילה בטעות, העמיסה המערערת על בית דין קמא חומר רב, לרבות תצהירים, אשר כולו איננו קשור להלכה. המשיב הגיש תגובתו ובה טען כי המסמכים הרבים הוגשו ללא היתר בית הדין וכי יש למחקם על הסף. בית דין קמא לא דן בעניין לגופו ולמעשה בפועל התיר הגשתם. היינו גם בהליך בפני בית דין קמא, כפי שהיה בתיק משנת 2001, לא הגישה המערערת אסמכתאות הלכתיות כראוי וכפי שנדרש.

16. בערעור מנסה המערערת לחזור על טענותיה מתחילת הדרך: מצבה הנפשי לא היה טוב עת חתמה על ההסכם, לא היתה מיוצגת, החתימה נעשתה בכפייה ועושה, ההסכם היה פיקטיבי ונעשה רק בהתאם לדרישת המשיב, נותרה היא ללא כלום ואילו המשיב נותר עם מליונים ועוד. הכל מכל טענות שנדחו ע"י בית דין קמא, אם מכיוון שלא הוכחו כראוי (ראה עניין

האינוס והכפייה ו/או מצבה הנפשי של המערערת) ואם בשל העדר תמיכה בהלכה לביטול הסכם מסיבות אלו.

מובן שהמשיב כופר ומכחיש בעובדות שהציגה המערערת ללא כל צל של ראיה.

17. ידוע הוא כי ערכאת הערעור איננה נוהגת להתערב בפסיקת בית דין קמא, אלא אם כן נפלה טעות שיפוטית מהותית בפסיקתו. לא זה העניין שלפנינו. למערערת ניתן כר פעולה נרחב ע"י בית דין קמא להציג טיעוניה (אף לא בדרך פורמלית של חקירה) ומסמכיה בפניו ולאחר מיצוי אפשרות זו, נתן פסק דין מלומד ומנומק. בפסק הדין דן המותב בכלל היבטי ההלכה לעניין אפשרות ביטולו של פסק דין הגירושין ופוסלם אחד לאחד באופן בהיר ומנומק.

18. טענתה של המערערת בסעיף 18 לערעורה לעניין אי הוכחת המשיב את טענותיו, הינה מגוחכת. הרי לא נערך כל הליך הוכחות מסודר בתיק זה. בעוד שהמערערת העמיסה במסמכים רבים (מרביתם ככולם אינם רלוונטיים), הרי המשיב התמקד בעיקר והוא העדר הבסיס המשפטי – הלכתי של תביעת המערערת. כך גם התמקד בשיהוי הרב אשר המערערת לא נתנה לו כל הסבר (ראה התחמקות ממתן תשובה לשאלת בית הדין: "האם משנת 2002 היה היתה בטיפולים רפואיים?" בעמ' 1 לפרוטוקול מיום 22.3.07). בנוסף כאשר נדרש ע"י בית דין קמא הציג בפניהם אסמכתאות לסילוק משכנתאות והלוואות של המערערת על ידו וזאת לראיה כי טענת המערערת כי יצאה ללא כלום איננה אמת.

19. שוב מנסה המערערת לזעוק להעדר הצדק כביכול בו המשיב הינו בעל אמצעים (כמובן שמפריזה היא בסכומים) ואילו היא "מחוסרת כל". טענות אלו אינן בעלות אופי משפטי, אלא טענות הפונות כביכול לרחמיו של בית הדין. אין לתת להן יד. אם המצב היה היום הפוך, היינו כי המשיב היה יורד מנכסיו, האם היה רשאי לבוא לבית הדין ולזעוק חמס?!

20. המערערת, בניגוד לנדרש בהלכה, לא נתנה הודעה בסמוך למועד החתימה לעניין כפייתה ו/או אינוסה לחתום. כמובן שלא היתה צריכה ליתן הודעה לפני, כפי שמתבלבלת המערערת בסעיף 20 לערעורה, אלא יש ליתן הודעה מייד לאחר הסרת "האיוס" ו/או "האינוס". למשל כאשר המערערת היגרה לארה"ב עם כסף למחיתה ובמטרה להשתקע שם (ונטשה ילדיה לחזקתו וטיפולו הבלעדי של המשיב) יכולה היתה ליתן הודעה בכתב לבית דין קמא, אולם לא עשתה זאת. יש לזכור כי שהתה שם בחיק משפחתה ולא תחת "איומיו" כביכול של המשיב. כך גם לא עשתה כאשר שבה לארץ במשך שנים רבות. למעשה לא עשתה זאת עד היום ולכן יש לראותה כמי שחתמה ברצון חופשי ללא כל הפעלת לחץ בלתי חוקי.

21. המערערת מערימה על בית דין זה הררי "עובדות" לעניין מצב כלכלי זה או אחר, לעניין מצב נפשי זה או אחר; הכל כאשר ניצבים אנו בפני ערכאת ערעור אשר איננה שומעת ראיות ואיננה

שומעת עדים. ערכאה זו תפקידה היחידי לבדוק האם פסק הדין שיצא תחת ידו של בית דין קמא הינו נכון או מוטעה. לשם כך אין היא בוחנת את הראיות בשנית, אין היא בודקת מהימנות הצדדים ובודאי שלא מעיינת בראיות חדשות (והמשיבה מנסה להגניב ראיות כאלו לערעור).

22. פסק דין הגירושין שריר וקיים ואין מקום לבטלו או לשנותו. פסק הדין אשר אישר זאת, נכתב בצורה בהירה ומקיפה, תוך בחינת ההלכה בעניין זה מכל הכיוונים ההלכתיים אפשריים. בית דין קמא לא מצא לנכון להתערב בפסק דין הגירושין וגם בית דין זה חייב להותירו על כנו.

23. יש לזכור שחלוף השנים הרבות מקשה גם על מתן החלטה אחרת – כיצד ניתן לסובב את הגלגל לאחור? כל צד פנה לדרכו הוא לאחר פסק דין הגירושין, הסתמך עליו ופעל על פיו ולכן בלתי ניתן מעשית ממילא להפוך הדברים, בבחינת "עבר זמנו – בטל קורבנו".

24. אין לנו ספק כי המערערת, לאחר הגירושין, המשיכה לפזר כספים ולבזבז רכוש כפי שעשתה גם במהלך חיי הנישואין. היא מתגוררת שנים רבות במלון מרידיאן על חוף הים בחיפה (מקום יוקרתי למדי) ועיסוקיה אינם ברורים ואינם ידועים למשיב. לאחר שכילתה כספה במשך שנים החליטה המערערת לגשת לביה"ד כדי לנסות ולחלץ מבעלה לשעבר – הוא המשיב – כספים נוספים; והכל שלא כדין ושלא עפ"י ההלכה ומבלי להניח אדנים עובדתיים של ממש לטענותיה. המערערת בוגרת בנפשה ובגופה, ניהלה חנויות, עשתה עסקים, ידעה היטב מוצאותיו ומבאותיו של עולמו זה וטענתה כאילו "סידרו אותה" – טעון שבו נזכרה כחלוף שש שנים, הינו טעון סרק שבדתה ממוחה.

יש לזכור כי המערערת הותירה את שני ילדיה (בעת הגירושין היה האחד בן 16 והשני בצבא) בטיפולו ובחזקתו של המשיב, אשר דאג לכל מחסורם, כלכלתם, חינוכם והשכלתם והכל ללא עזרתה של המערערת.

ביה"ד מתבקש להתייחס גם לסבל, שעבר המשיב, להוצאות הכספיות מאז פתחה היא במהלכי הסרק הללו.

25. מכל המקובץ לעיל מבוקש לדחות הערעור תוך חיוב המערערת בהוצאות, לרבות שכ"ט עו"ד +מע"מ. יש לשים לב כי בית דין קמא ריחם על המערערת ולא חייבה בהוצאות למרות דחיית כלל טענותיה ולמרות שהמשיב היה צריך לשכור שירותים משפטיים.